

NOBILUL AETICUS

ȘI O CĂLĂTORIE ÎN JURUL LUMII

ilustrații de
Alexia Udriște

SIMONA ANTONEȘCU

nemi

2. Portul Histria la Pontul Euxin

Alergară pe străzile aglomerate, pavate cu piatră, printre clădiri cu intrări somptuoase, străjuite de coloane din marmură albă, terminate sus, chiar sub acoperiș, cu coarne de berbec. Una mai cu seamă îi atrase atenția Ilincăi din pricina celor șase statui de zeițe, ce purtau pe creștete întregul acoperiș. Luaseră locul coloanelor, păstrând ținuta lor zveltă și elegantă.

Treptele intrării pe care o străjuiau coborau până în apa mării, pierzându-se într-un mic chei, scăldat din când în când de câte un val înspumat.

Micul hamal o coti chiar pe lângă clădirea cu zeițe și-și continuă fuga pe o străduță îngustă, ce urca pieptiș. Răsturnă din nebăgare de seamă una dintre tarabele scoase în drum și câteva portocale aduse pe corăbii se rostogoliră până la capătul străduței, oprindu-se cu un plescăit în apa mării.

– Ticălosule! Pungaș mic! Uită-te pe unde mergi! se auzi pe urmele lui glasul negustorului păgubit, dar înainte ca omul să apuce să iasă în prag să vadă cine este pungașul, toți trei copiii erau deja departe.

Sus, în vârful colinei, străduța se înfunda într-un gard viu ceva mai înalt decât ei. Se opriră

să-și tragă sufletul și se cercetară scurt din priviri unii pe ceilalți și împreună, drumul din spate. Nu-i mai urmărea nimeni. La picioarele lor, orașul de jos scliffea în soare, alb și curat. Departe, portul își continua forfota, trimițând până la ei glasuri stinse și porunci care-și pierdeau însemnătatea pe drum. În dane, corăbii cu pânze pluteau liniștit, așteptând să fie descărcate din calele lor toate minunile lumii.

– Eu sunt Călin, spuse băiatul, observând că micul hamal îl cerceta de ceva vreme cu atenție, cântărindu-i din priviri toga drapată peste tunica fină, din in.

– Nu vreau să știu cine ești, îi răspunse cu îmbufnare micul hamal, în vreme ce privirile lui curioase spuneau cu totul altceva. Miroși a fată, adăugă el, adulmecând în aer parfumurile amestecate, care se răspândeau din toga lui Călin – santal, verbină și flori dulci de portocal.

- Eu sunt Ilinca, se prezintă fetița, abia stăpânindu-și râsul, iar parfumatul este fraatele meu.

Și cu aceasta puse capăt stăpânirii de sine a tuturor, căci toți cei trei copii izbucniră în râs, scoțând de prin ascunzișuri păsări care-și luară zborul, speriate.

- Eu sunt Decibalus și muncesc în portul Histriei, spuse micul hamal, ceva mai îmbunat. Ați venit cu vreo corabie, patricienilor?

- Am venit... începu Ilinca, dar se încurcă în explicații încă de la primele cuvinte, așa că schimbă repede subiectul discuției. Căutăm o pereche de gemeni. Nu te încurcăm prea mult, îi găsim și plecăm imediat. Chiar, unde ne aflăm, de fapt?

- Acesta este polisul Histria de la Pontul Euxin, răspunse cu multă trufie Decibalus.

Cel mai mândru port la mare, chiar dacă cei din Tomis spun că al lor ar fi mai mare, dar nu este adevărat. Noi avem apeductele cele mai lungi, zeci de mile romane de conducte care poartă apa până în cel mai îndepărtat colț al polisului. Au și ei, dar mai scurte. Avem și termele cele mai frumoase, nenumărate băi publice împodobite cu mozaicuri colorate, mai mare dragul. Au și ei, dar mai puține.

Jos, departe de ei, tocmai la celălalt capăt al străduței cu tarabe, își ițiră deodată capetele doi copii care arătară cu degetele întinse spre ei. Din spatele lor apăru chiar negustorul din port. Puse în mâinile copiilor două monede și porni cu pasul apăsător în sus, de-a lungul străduței, ridicând din când în când privirile și măsurând distanța care-l mai despărțea de Decibalus.

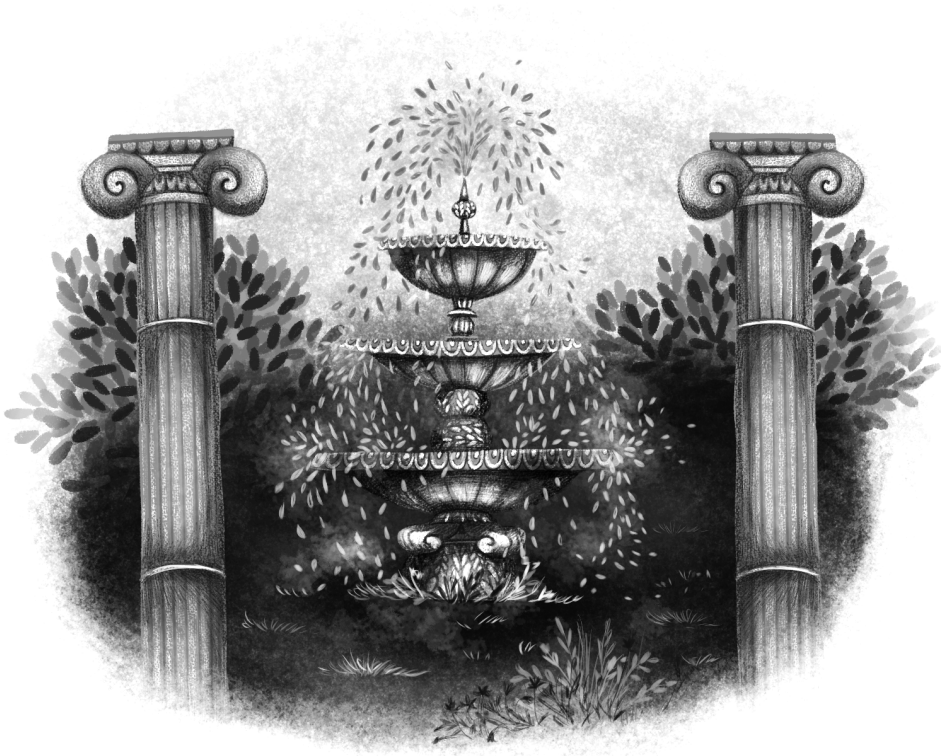
– Pe aici, repede! îi atenționează micul hamal și, îndepărtând gardul viu într-o margine știută de el, deschise în fața lor o spărtură prin care se strecurară, dispărând.

Împletitura de crengi care se lăsă în spatele lor ca o cortină îi separă cu totul de zgomotele orașului. Marele polis de care Decibalus era atât de mândru părea să fi fost înghițit de un nor de vată, care oprea orice sunet să mai ajungă până la ei.

În fața lor se deschidea cea mai frumoasă grădină pe care o văzuseră vreodată gemenii.

Iarba tunsă cu migală părea pieptănată și împrăștiată în jur mirosul acela pe care-l are ea atunci când este proaspăt tăiată. Împrejur, fel de fel de copăcei necunoscuți, aduși de stăpânul locului din cine știe ce zări îndepărtate, înfloreau care mai de care mai neobișnuit.

Printre ei, statui de marmură înfățișând femei drapate în togi, purtând pe umeri amfore se iveau ici și colo. În mijlocul pajiștii, o fântână arteziană înălța jeturi de apă în jocuri liniștite. Întreaga grădină respira pace.

Conduși de Decibalus, care părea să cunoască bine toate cotloanele locului, copiii înaintară pe aleile de numai două palme, frumos pietruite, și se ascunseră în spatele unor sălcii plângătoare.

– Și acum? întrebă Călin, pentru că ideile lui Decibalus părură să se fi oprit la vederea grădinii acesteia, mai mari decât un parc.

– Asta-i casa nobilului Aeticus, spuse Decibalus, coborând glasul cu respect. Nimeni nu ne va urmări aici. Nimeni nu calcă vorba ori pragul casei nobilului Aeticus, de când este Histria scăldată de Pontul Euxin. Este dac de-al nostru, dar nimeni nu este mai presus decât el.

Ilinca își sprijinise palma de o lespede de piatră ce ieșea din pământ și-i ajungea până la umeri. Pe lespede se vedea sculptat un nobil călare, ce împungea cu sulița un animal

ale cărui contururi nu se mai distingeau, roase de ploi, în vreme ce calul își pusese copita pe capul monstrului.

– Exagerezi, Decibalus, spuse ea, luându-și aerul de adult serios și potrivindu-și pe cap bentița vișinie, cu un gest abia schițat. Chiar nimeni-nimeni nu calcă vorba nobilului Aeticus? E cam prea mult.

– Nobilul Aeticus este singurul care încă mai îndrăznește, în Histria de astăzi, să-l venerateze pe față pe Cavalerul Trac, pe Marele Burebista călare, și să-și așeze în grădinile lui lespezi de acest fel, explică micul hamal, privind cu sentimente amestecate chipul dăltuit în piatră.

Apoi, după o pauză în care gemenilor li se păru că văd vinovății necunoscute străbătând privirile lui Decibalus, el adăugă:

– O să așteptăm aici o vreme, până ce va trece pericolul, apoi ne vom întoarce pe unde am intrat.

– Nici gând, refuză Ilinca și, înainte ca cei doi băieți să apuce să o oprească, porni cu toată încrederea drept prin mijlocul pajiștii, spre intrarea casei.

Casă este prea puțin spus pentru clădirea care mărginea grădina. Semăna cu palatul din orașul de jos, cel ale cărui trepte coborau până în mare. Aceleași coloane de marmură albă, aceeași intrare somptuoasă, aceleași statui atât de meșteșugit dăltuite, încât nu te-ai fi mirat ca ele să întoarcă capul după tine.

– Ce face? se sperie Decibalus, căruia nu-i venea a crede ce vedea. Oprește-o!

– Eu nu pot să o opresc, recunosc cu sinceritate Călin. Nimeni nu poate, niciodată.